

168. 1. Ó, Atya Isten, irgalmas nagy Úr

1. Bevezetés Kol. 1,12-23

Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete. Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata.

Ő a láthatatlan Isten képe, az elsősülött minden teremtmény közül. Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtett.

Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek, az egyháznak is, ő a kezdet, az elsősülött a halottak közül, hogy minden tekintetben ő legyen az első.

Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakják, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által. Titeket is, akik egykor Istentől elidegenedtek, és ellenséges gondolkozásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, most viszont megbékéltetett emberi testében, halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé.

Ha ugyan megmaradtok a hitben szilárdan és egyenesen, el nem tántorodva az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt, és amelynek én, Pál, szolgájává lettem.

2. Virágvasárnap Mt 21, 1-10

Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldött két tanítványt, és ezt mondta nekik: „Menjete az előtetek fekvő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt: oldjátok el, és vezesséte hozzám.

Ha valaki szól nektek valamit, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.” Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása:

„Mondjátok meg Sion leányának: Ime, királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve, igavonó állat csikóján.” A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik: odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruhájukat, Jézus pedig ráült.

A sokaság legnagyobb része az útra terítette felsőruháját, mások ágakat vagdaltak a fákról, és az útra szórták. Az előtte és utána menő sokaság pedig ezt kiáltotta: „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban.”

Amint beért Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és ezt kérdezték: „Ki ez?”

KÓRUS - RÉ 340/6

3. Templomtisztítás Lk 19, 41-48

Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, és így szólt: „Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől.

Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ követ, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.”

Azután bement a templomba, és kezdte kiűzni az árusokat, ezt mondvá nekik: „Meg van írva: És az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává tettéte.”

Ezután naponként tanított a templomban. A főpapok, az írástudók a nép vezetőivel azon voltak, hogy elveszítsék; de még nem találták meg a módját, hogy mit tegyenek vele, mert az egész nép - hallgatva őt - rajongott érte.

4. A földbe esett búzaszem Jn 12, 20-26

Néhány görög is volt azok között, akik felmentek az ünnepre, hogy imádják az Istent.

Ezek odamentek Fülöphöz, aki a galileai Bétsaidából való volt, és ezzel a kéréssel fordultak hozzá: „Uram, Jézust szeretnénk látni.” Fülöp elment, és szólt Andrásnak, András és Fülöp elment, és szólt Jézusnak.

Jézus így válaszolt nekik: „Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia.

Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz. [Róm 14,9] Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt.

Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.

225. 1-3 Nagy hálát adjunk az Atya Istennek

5. Jézus megkenetése Betániában Mt 26, 6-13

Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában volt, odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága kenet volt, és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére. Amikor látták ezt a tanítványai, bosszankodtak, és ezt mondták: „Mire való ez a pazarlás? Hiszen el lehetett volna ezt adni sok pénzért, és azt a szegényeknek juttatni.” Amikor Jézus észrevette, ezt kérdezte tőlük: „Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem, mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek. Mert amikor ezt a kenetet a testemre öntötte, temetésemre készített elő.

Bizony, mondom néktek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére!”

(Lk 21, 37-38)

Nappal a templomban tanított, éjszakánként pedig az Olajfák hegyére ment, és ott tartózkodott. De kora reggel az egész nép hozzá sietett, hogy hallgassa őt a templomban.

6. Júdás árulása Lk 22, 1-6

Közeledett már a kovásztalan kenyerek ünnepe, amelyet páskának neveztek. A főpapok és az írástudók keresték a módját, hogyan öljék meg Jézust. Félték ugyanis a néptől.

Akkor bement a Sátán Júdásba, akit Iskáriótesnek neveztek, és egyike volt a tizenkettőnek.

Elment, és megbeszélte a főpapokkal és a templomórség parancsnokaival, hogyan adja őt a kezükre.

Azok megőrültek, és megígérték, hogy pénzt adnak neki.

Ő elfogadta az egyezséget, és kedvező alkalmat keresett arra, hogy a kezükre adhassa őt, amikor nincs jelen a sokaság.

338. 1-2 Lelki próbáimban

7. Az utolsó vacsora Mk 14, 12-25

A kovásztalan kenyerek első napján, amikor a húsvéti bárányt szokták áldozni, így szóltak hozzá tanítványai: „Hol akarod megenni a húsvéti vacsorát, hol készítsük el?”

Jézus elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: „Menjetek a városba, és ott szembejön veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, és ahova bemegy, mondjátok meg a házigazdának, hogy a Mester ezt üzeni: Hol van a szállásom, ahol tanítványaimmal együtt megehetem a húsvéti vacsorát?”

Ő majd mutat nektek egy nagy emeleti termet berendezve, készen: ott készítsétek el nekünk a vacsorát.”

Elindultak tehát a tanítványok, és bementek a városba; itt mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Amikor beesteledett, odament a tizenkettővel; és amikor asztalhoz telepedtek és ettek, ezt mondta Jézus: „Bizony, mondom néktek, közületek egy, aki együtt eszik velem, el fog árulni engem.”

Erre elszomorodtak, és egyik a másik után kezdte tőle kérdezni: „Talán én?”

Mire ő ezt mondta nekik: „Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt mártogat a tálba.

Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.”

És amikor ettek, vette a kenyeret, ádást mondott, és megtörte, odaadta nekik, és ezt mondta: „Vegyétek, ez az én testem.” Azután vette a poharat, hálát adott, odaadta nekik, ittak belőle mindnyájan, és ezt mondta nekik: „Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik.

Bizony, mondom néktek, hogy nem iszom többé a szőlőtő terméséből addig a napig, amikor újat iszom az Isten országában.”

1Kor 11, 23-26

Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret, és hálát adva megtörte, és ezt mondotta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiéretetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”

Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: „E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.”

Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön.

440. 9 Ez egyszerű vendégségben

8. Ki a legnagyobb? Lk 22,24-30

Ezután versengés is támadt köztük arról, hogy ki a legnagyobb közöttük.

Erre ő így felelt nekik: „A királyok uralkodnak népeiken, és akik hatalmuk alá hajtják őket, jótevőknek hívatják magukat.

Ti azonban ne így cselekedjétek, hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál. Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki az asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.”

„Ti vagytok azok, akik megmaradtatok velem kísértéseimben, és én rátok hagyom a királyságot, ahogyan az én Atyám rám hagyta azt; hogy egyetek és igyatok az én asztalomnál az én országomban, és királyi székekbe ülve ítéljétek Izráel tizenkét törzsét.”

440. 10-11 Az Úr sebei mi sebünk

9. A szeretet parancsolata Jn 13,31-35

Amikor kiment, így szólt Jézus: „Most dicsőült meg az Emberfia, és az Isten dicsőült meg őbenne; ha pedig az Isten dicsőült meg benne, az Isten is megdicsőíti majd őt önmagában, sőt azonnal megdicsőíti őt. Gyermekeim, még egy kis ideig veletek vagyok: kerestek majd engem, és ahogyan megmondtam a zsidóknak, hogy ahova én megyek, oda ti nem jöhettek, most nektek is ezt mondom. Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”

10. Péter fogadkozása Mt 26,30-35

Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére.

Akkor így szólt hozzájuk Jézus: „Mindnyájan megbotránkoztok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhai.

De miután feltámadtam, előttetek megyek Galileába.”

Ekkor Péter így szólt hozzá: „Ha mindenki meg is botránkozik benned, én soha meg nem botránkozom.”

Jézus pedig ezt mondta neki: „Bizony, mondom néked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.”

Péter így válaszolt: „Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg.” Ugyanígy beszélt a többi tanítvány is.

11. Jézus búcsúja Jn 14, 1-17

Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.

Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.”

Tamás erre így szólt hozzá: „Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat?”

Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.

Ha ismernétek engem, ismernétek az én Atyámat is: mostantól fogva ismeritek őt, és látjátok őt.”

Fülöp így szólt hozzá: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!”

Jézus erre ezt mondta: „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit.

Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.”

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz énbennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz. Mert én az Atyához megyek, és amit csak kértek majd az én nevében, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ha valamit kértek tőlem az én nevében, megteszem.”

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.”

459. 1-2. Az Isten Bárányára

12. Jézus főpapi imája Jn 17, 1-26

Miután ezeket mondta Jézus, tekintetét az égre emelve így szólt: „Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged, mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon. Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.

Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízta, hogy elvégezzem: és most te dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett.”

„Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. A teid voltak, és nekem adta őket, és ők megtartották a te igédet. Most tudják, hogy mindaz, amit nekem adtál, tetőled van; mert azokat a beszédeket, amelyeket nekem adtál, átadtam nekik, ők pedig befogadták azokat, és valóban felismerték, hogy tetőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél el engem. Én őértük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a teid, és ami az enyém, az mind a tied, és ami a tied, az az enyém, és megdicsőítettem öbennük. Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! Amikor velük voltam, én megtartottam őket a te nevedben, amelyet nekem adtál, és megőriztem őket, és senki sem kárhozott el közülük, csak a kárhozat fia, hogy beteljesedjék az Írás. Most pedig hozzád megyek, és ezeket elmondom a világban, hogy az én örömöm teljes legyen bennük.

Én nekik adtam igédet, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való.

Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság.

Ahogy engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba: én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal.”

„De nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek én bennem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, én bennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem. Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk:

én öbennük és te én bennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szerette őket, ahogyan engem szeretted.”

„Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szeretted engem már a világ kezdete előtt. Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ők is felismerték, hogy te küldtél el engem.

És megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen, és én is öbennük.”

226, 1-2 Krisztusom kívüled

13. Gecsemáné kertben Mk 14, 32-42

Ekkor arra a helyre értek, amelynek neve Gecsemáné, és így szólt tanítványaihoz: „Üljetek le itt, amíg imádkozom.” Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, azután rettegni és gyötrődni kezdett, majd így szólt hozzájuk: „Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok.” Egy kissé tovább ment, a földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, múlték el tőle ez az óra. És így szólt: „Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.”

Amikor visszament, alva találta őket, és így szólt Péterhez: „Simon, alszol? Nem voltál képes egyetlen órát virrasztani? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlenséges.” Újra elment, és ugyanazokkal a szavakkal imádkozott.

Amikor visszatért, ismét alva találta őket, mert szemük elnehezült; és nem tudták, mit feleljenek neki. Harmadszor is visszatért, és így szólt hozzájuk: „Aludjatok tovább és pihenjete! Elég! Eljött az óra! Íme, átadatik az Emberfia a bűnösök kezébe. Ébredjete, menjünk! Íme, közel van, aki engem elárul.”

14. Jézus elfogása Mt 26,47-56

Még beszélt, amikor megjött Júdás, egy a tizenkettő közül, és nagy sokaság jött vele kardokkal és botokkal a főpapoktól és a nép véneitől.

Az árulója ezt az ismertetőjelet adta meg nekik: „Akit megcsókolok, az lesz ő, azt fogjátok el!” Majd egyenest Jézushoz menve így szólt: „Üdvözlégy, Mester!” - és megcsókolta őt.

Jézus ezt mondta neki: „Barátom, hát ezért jöttél!” Akkor odamentek, rátették a kezüket, és elfogták. Egy pedig azok közül, akik Jézussal voltak, kardjához kapott, kirántotta, lecsapott a főpap szolgájára, és levágta a fülét. Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Tedd vissza kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el. Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet? De miképpen teljesednének be akkor az Írások, hogy ennek így kell történnie?”

Abban az órában így szólt Jézus a sokasághoz: „Úgy vonultatok ki, mint valami rabló ellen, kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok; mindennap a templomban ültem és tanítottam, mégsem fogtatok el. Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai.” Akkor a tanítványok mind elhagyták őt, és elfutottak.

183. Istennek Báránya

15. Péter tagadása Lk 22, 54-65

Miután pedig elfogták őt, elvitték és bekísérték a főpap házába. Péter pedig távolról követte.

Mikor az udvar közepén tüzet raktak, és körülülték, Péter is leült közéjük.

Amint ott ült a tűz világánál, meglátta őt egy szolgáló, szemügyre vette, és így szólt: „Ez is vele volt.” Ő azonban letagadta, ezt mondva: „Asszony, nem ismerem őt!” Röviddel ezután más látta meg, és rászólt: „Te is közülük való vagy!” De Péter így válaszolt: „Ember, nem vagyok!” Körülbelül egy óra múlva másvalaki is bizonygatta: „De bizony, ez is vele volt, hiszen ő is Galileából való.” Péter azonban ismét tagadta: „Ember, nem tudom, mit beszélsz.” Még beszélt, amikor hirtelen megszólalt a kakas. Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: „Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt. Azok a férfiak, akik őrizték Jézust, gúnyolták, és verték őt, majd eltakarták a szemét, és ezt kérdezték: „Prófétáld meg, ki ütött meg téged!” És sok más szidalmat is szórtak reá.

16. Jézus a nagytanács előtt Mk 14,55-65

A főpapok pedig az egész nagytanáccsal együtt bizonyítékot kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák; de nem találtak. Sokan tettek ugyan ellene hamis tanúvallomást, a vallomások azonban nem egyeztek. Ekkor előálltak néhányan, és ezt a hamis vallomást tették ellene:

„Mi hallottuk, amikor ezt mondta: Én lerombolom a kézzel alkotott templomot, és három nap alatt más építek, olyat, amit nem emberi kéz alkotott.” De vallomásuk így sem egyezett.

A főpap ekkor középre állt, és megkérdezte Jézustól: „Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak?” Ő azonban hallgatott, és nem válaszolt semmit. Ismét megkérdezte őt a főpap, és így szólt hozzá: „Te vagy a Krisztus, az Áldottnak Fia?”

Jézus ezt mondta: „Én vagyok, és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőiben.” A főpap erre megszaggatta a ruháit, és így szólt: „Mi szükségünk van még tanúkra? Hallottátok az istenkáromlást. Mi a ti véleményetek erről?” Azok pedig együttesen kimondták az ítéletet, hogy méltó a halálra. Akkor némelyek elkezdtek őt köpdösní, arcát betakarni és ütlegelni őt, és ezt mondták neki: „Most profétáld!” A szolgák is arcul verték őt.

341. 1-2 Ó Krisztusfő te zúzott

17. Júdás halála Mt 27, 3-10

Amikor pedig Júdás, aki őt elárulta, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek, és ezt mondta: „Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el.” De azok ezt mondták: „Mi közünk hozzá? A te dolgod.” Erre ő a templomba hajítva az ezüstöket, eltávozott, ment és felakasztotta magát. A főpapok pedig felszedték az ezüstöket, és így szóltak: „Nem szabad ezt a templom kincséhez tenünk, mert vérdíj.” Aztán határozatot hoztak, és megvásárolták belőle a Fazekasmezőt, az idegenek számára temetőnek. Ezért hívják ezt a mezőt a mai napig is Vérmezőnek.

Ekkor teljesedett be Jeremiás próféta mondása: „És vették a harminc ezüstöt, a felbecsültnek árát, akit Izráel fiai ennyire becsültek, és odaadták a Fazekasmezőért, ahogyan megparancsolta nekem az Úr.

18. Jézus Pilátus előtt Jn 18,29-38

Pilátus ekkor kijött hozzájuk az épület elé, és megkérdezte: „Milyen vádat emeltek ez ellen az ember ellen?” Ezt válaszolták: „Ha ez nem volna gonosztevő, nem adtuk volna át neked.”

Pilátus erre ezt mondta nekik: „Vegyétek át ti, és ítéljétek el a ti törvényetek szerint!” A zsidók így feleltek: „Nekünk senkit sincs jogunk megölni!” Így kellett beteljesednie Jézus szavának, amelyet akkor mondott, amikor jelezte: milyen halállal kell meghalnia.

Pilátus azután ismét bement a helytartóságra, behívatta Jézust, és megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?” Jézus viszont ezt kérdezte tőle: „Magadtól mondod-e ezt, vagy mások mondták neked rólam?”

Pilátus erre így szólt: „Hát zsidó vagyok én? A te néped és a főpapok adtak át nekem téged: Mit tettél?” Jézus így felelt: „Az én országom nem e világból való: ha ebből a világból való volna az én országom, az én szolgálaim harcolnának, hogy ne szolgáltassanak ki a zsidóknak. De az én országom nem innen való.”

Pilátus ezt mondta neki: „Akkor mégis király vagy te?” Jézus így válaszolt: „Te mondod, hogy király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.”

Pilátus így szólt hozzá: „Mi az igazság?” Miután ezt mondta, ismét kiment a zsidókhöz, és így szólt hozzájuk: „Én nem találok benne semmiféle bűnt.

341,3 Mind, ami kín s ütés ért

19. Jézus Heródes előtt Lk 23,7-12

Amikor pedig megtudta, hogy Heródes hatósága alá tartozik, átküldte Heródeshez, aki szintén Jeruzsálemben tartózkodott ezekben a napokban. Amikor Heródes meglátta Jézust, nagyon megörült, mert már jó ideje szeretne volna látni, mivel hallott róla, és azt remélte, hogy valami csodát tesz majd az ő szeme láttára. Hosszasan kérdezgette őt, de Jézus semmit sem válaszolt neki. Ott álltak a főpapok és az írástudók is, akik hevesen vádolták. Heródes pedig katonai kíséretével együtt megvetően bánt vele, kigúnyolta, és fényes ruhába öltöztetve visszaküldte Pilátushoz. Ezen a napon Heródes és Pilátus barátságot kötöttek egymással. Előtte ugyanis haragban voltak.

20. Jézus és Barabbás Mt 27,15-30

Ünnepenként a helytartó szabadon szokott bocsátani a sokaságnak egy foglyot, akit ők kívántak. Volt pedig akkor egy nevezetes foglyuk, akit Barabbásnak hívtak. Amikor tehát összegyűltek, Pilátus ezt kérdezte tőlük: „Mit akartok, melyiket bocsássam nektek szabadon: Barabbást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak?” Tudta ugyanis, hogy Jézust irigységből szolgáltatták ki neki. Mikor pedig a bírói székben ült, felesége ezt üzenté neki: „Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta.” A főpapok és a vének azonban rávették a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el. Erre a helytartó újra megkérdezte őket: „Mit kívántok, a kettő közül melyiket bocsássam nektek szabadon?” Azok ezt mondták: „Barabbást.” Pilátus így szólt hozzájuk: „Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?” Mindnyájan így kiáltották: „Feszítsék meg!” Azután ezt kérdezte: „De mi rosszat tett?” Azok pedig még hangosabban kiáltottak: „Feszítsék meg!”

Amikor Pilátus látta, hogy nem ér el semmit, sőt a forrongás még nagyobb lesz, vizet hozatott, megmosta kezét a sokaság szeme láttára, és így szólt: „Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a véréből. Ám ti lássátok!” Az egész nép így kiáltott: „Szálljon ránk és gyermekeinkre az ő vére!” Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatta, és kiszolgáltatta, hogy feszítsék meg.

Akkor a helytartó katonái magukkal vitték Jézust a helytartóságra, és köré gyűjtötték az egész csapatot. Levetkőztették, bíborszínű köpenyt adtak rá, tövisből font koronát tettek a fejére, nádszálat adtak a jobb kezébe, és térdet hajtván gúnyolták őt: „Üdvözlégy, zsidók királya!” Azután leköpték, elvették tőle a nádszálat, és a fejéhez verték.

21. Jézus útja a Golgotára Lk 23,26-31

Amikor elvezették őt, megragadtak egy bizonyos cirénei Simont, aki a mezőről jött, és rátették a keresztet, hogy vigye Jézus után. A népnek és az asszonyoknak nagy sokasága követte őt, akik jajgattak, és siratták őt. Jézus pedig feléjük fordulva ezt mondta nekik: „Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok, hanem magatokat és gyermekeiteket sirassatok; mert jönnek majd olyan napok, amikor ezt mondják: Boldogok a meddők, az anyaméhek, amelyek nem szültek, és az emlők, amelyek nem szoptattak! Akkor majd kiáltani kezdik a hegyeknek: Essetek ránk! - és a halmoknak: Borítsatok el minket! Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi történik a szárazzal?”

22. Jézus a kereszten Lk 23,32-43

Két gonosztevőt is vittek, hogy vele együtt végezzék ki őket. Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt, és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől.

Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Azután sorsvetéssel osztozkodtak ruháin.

A nép ott állt és nézte. A főemberek pedig velük együtt így csúfolódtak: „Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő az Isten választott Krisztusa!” Kigúnyolták a katonák is, odamentek hozzá, ecetet vittek neki, és így szóltak: „Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat!”

Felírás is volt a feje fölött görög, latin és héber betűkkel írva: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA.

A megfeszített gonosztevők közül az egyik így káromolta őt: „Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is.”

De a másik megróttá, ezt mondva neki: „Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy!

Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el.”

Majd így szólt: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.”

Erre ő így felelt neki: „Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.”

337. 1, 4-5. Paradicsomnak te szép élő fája

22./a Mt 27,39-43

Akik elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták, és ezt mondták: „Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépítéd, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről!”

Hasonlóan a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és a vénekkel együtt:

„Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne!

Bizott az Istenben: szabadítsa meg most, ha akarja; hiszen azt mondta: Isten Fia vagyok.”

342, 1-3. Jézus, világ Megváltója

22./ b Jn 19,23-24

A katonák pedig, amikor megfeszítették Jézust, fogták felsőruháit, elosztották négy részre, mindegyik katonának egy részt. Fogták köntösét is, amely varratlan volt, felülről végig egybeszöve.

Ekkor ezt mondták egymásnak: „Ne hasítsuk el, hanem vessünk rá sorsot, hogy kié legyen!” Így teljesedett be az Írás: „Elosztották ruháimat maguk között, és köntösömre sorsot vetettek.” Ezt tették a katonák.

23. Jézus halála Mt 27,45-55

Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség lett az egész földön. Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, éli, lamá sabaktáni!” azaz: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Néhányan az ott állók közül, akik hallották ezt, így szóltak: „Illést hívja.”

Egy közülük azonnal elfutott, hozott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádszálla tűzte, és inni adott neki. A többiek pedig ezt mondták: „Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse.”

Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét.

És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak.

A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste.

Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.

Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történeteket, nagyon megrémültek, és így szóltak: „Bizony, Isten Fia volt ez!”

Volt ott sok asszony is, akik távolról figyelték mindezt. Ezek Galileából követték Jézust, és szolgáltak neki.

337, 7-11. Ímhol az anyád

24. Fil 2,6-11 - KÖZÖSEN

mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

344, 1-5 Királyi zászlók lobognak

25. Jézus temetése Mt 27,57-66

Amikor beesteledett, eljött egy Arimátiából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak. Ez elment Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. Erre Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki. József elvitte a testet, tiszta gyolcsba göngyölté, és elhelyezte a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott. A sír bejáratához egy nagy követ hengerített, és eltávozott.

Ott volt pedig a magdalai Mária és a másik Mária, akik a sírral szemben ültek.

Másnap, a péntekre következő napon, összegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál, és így szóltak: „Uram, eszünkbe jutott, hogy ez a csaló még életében ezt mondta: Három nap múlva feltámadok!

Ezért parancsold meg, hogy őrizzék a sírt a harmadik napig, nehogy tanítványai odamenjenek és ellopják őt, aztán azt mondják a népnek: Feltámadt a halottak közül! Ez az utóbbi csalás rosszabb lenne az előzőnél.”

Pilátus azonban ezt válaszolta: „Van őrségetek, menjetek, őriztessétek ti, ahogyan tudjátok.”

Erre ők elmentek, lepecsételték a követ, és őrséggel őriztették a sírt.

230, 1-5 Áll a Krisztus szent keresztje

26. Jézus feltámadása Mt 28,1-10

Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán, elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt.

És íme, nagy földrengés volt, az ÚR angyala leszállt a mennyből, odament, elhengerítette a követ, és leült rá. Tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó.

Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak.

Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: „Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt.

És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttetek meg Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek!”

Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak.

És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: „Legyetek üdvözölve!” Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte.

Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: „Ne féljete: menjetek el, adjátok hírül atyámfiaiak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátanak engem.”

356. 1-2. Felvirradt áldott szép napunk

Mi Atyánk - közösen

Áldás

Az evangéliumi szövegek alapján Battyányi Géza református lelkész állította össze 2006. nagybőjtben. Az Énekeket Mórocz Ildikó és Szabó Eszter kántorok válogatták. Az énekek a Református énekeskönyvből, a bibliai idézetek az 1975. évi újfordítású **Biblia javított kiadásából** valók.